

Bilag 8.

Oversættelse.

Ambassadør Troels Munks stemmeforklaring i Det særlige politiske udvalg den 5. november 1970 om Sydafrikas apartheid-politik.

Den danske regerings syn på racisme og apartheid er ofte blevet fremført og er velkendt. Vort syn på Sydafrikas undertrykkelses- og racediskriminationslovgivning blev atter ført til protokols i går, da vi afgav vor positive stemme for de fire resolutioner i dok. A/SPC/L. 183/Rev. 1, L. 184/Rev. 1, L. 186/Rev. 3 og L. 187, som Danmark var medforslagsstiller til.

Jeg skal fatte mig i korthed. Vi har endnu ikke afsluttet behandlingen af dagsordenens punkt 34, men hvad vi hidtil har udrettet giver anledning til en vis optimisme. Resolutionsudkastene har efter vor mening vundet betydeligt ved de ændringer, der blev vedtaget i de sidste par dage forud for stemmeafgivningen. Som et enkelt eksempel kan nævnes, at vi med tilfredshed har bemærket os, at de nu vedtagne resolutioner ikke længere involverer særorganisationerne i spørgsmål, der — således som vi ser det — i virkeligheden hører hjemme i FNs politiske organer. Resolutionerne har da også, og med rette, vundet bred tilslutning. Der er ingen tvivl om, at den i år anvendte fremgangsmåde, hvorefter de enkelte sider af anti-apartheidvirksomhed er blevet skilt ud og optaget i forskellige resolutioner, har været en konstruktiv fremgangsmåde.

Hvad angår de enkelte resolutioner, skal mine kommentarer begrænses til resolution 184 om bistand til det undertrykte folk i

Sydafrika. Jeg har to bemærkninger. For det første vil jeg gerne have ført til protokols, hvorledes vi opfatter ordet „bistand“. Vi har altid ment, at når De forenede Nationer opfordrer medlemslandene til at yde bistand til befolkningen i koloniområder, skal dette forstås som bistand, der kan ydes i overensstemmelse med folkeretlige regler og inden for rammerne af De forenede Nations pagt.

For det andet finder vi at burde understrege, at den danske delegation hilser det velkomment, når der på internationalt plan udfoldes bestræbelser på i fællesskab at afskaffe racediskrimination, især apartheid. Det siger sig selv, at OAU i denne sammenhæng må spille en vigtig rolle. Det er derfor ganske naturligt, at der foregår et nøje samarbejde mellem De forenede Nationer og OAU, men det må i denne forbindelse ikke glemmes, at FNs generalsekretærs ansvar selvsagt er begrænset til FN-familien, og at regionale organisationer er oprettet uafhængigt af og virker uden for rammerne af FN.

Endelig vil jeg gerne med hensyn til resolution L. 186/Rev. 3 understrege, at vi værdsætter den samarbejdsånd og imødekommenhed, som forslagsstillerne har lagt for dagen ved udarbejdelsen af den reviderede resolutionstekst. Vi betragter denne samarbejdsånd som et godt varsel for det fremtidige arbejde her i udvalget.